

чена, па и оградата бѣ низка. Промжкнаха се тихо въ градината и отидоха право при френското грозде. Откъснаха си по едно клонче и почнаха да му хрускатъ лакомо зрънцата.

Още не изяли първото клонче, ето че нѣкой извика сърдито откъмъ вратата: „Хей, вие тамъ, малки крадци! що търсите въ градината ми?“

Стефанъ изтърва клончето отъ страхъ и хукна да бѣга. Прѣскочи оградата и олови пѣтя къмъ полето. А сестра му се сениши задъ единъ храстъ отъ френското грозде и се мъчеше да се укрие отъ сърдития стопанинъ. Ала той я видѣ и я олови за рѣката здраво да не бѣга!

— Олеле, бате! извика тя високо, ела ми на помощъ, че ще ме прѣбиятъ отъ бой.

Стефанъ се спрѣ малко и се поразмисли да ли да се върне или да бѣга. Най-послѣ той рѣши да отиде при лѣкаря и да му иска прошка за грѣшката си.

Двѣтъ сирачета се изправиха прѣдъ лѣкаря и срамежливо го молѣха за прошка. Той ги прости и имъ позволи да се наядатъ съ френско грозде до насита. Слѣдъ това ги разпита за сѣмейството имъ и отъ що се прѣхранватъ. Тѣ му разказаха историята си отъ начало и до край.

Лѣкарътъ бѣше американски ученикъ. Той се смили надъ тия сирачета и намисли да ги избави отъ пѣтя на кражбата. Прибра ги у дома си и още на другата седмица ги изпрати въ Америка до едно *ученолюбиво дружество*.

Дружеството ги настави да се учатъ въ двѣ различни училища, два дни далечъ едно отъ друго.

Въ Америка има много по-голѣми градини отъ нашитѣ. Близу до Катеринкиното училище